

ADVENTISTIČKA MISIJA

za mlade i odrasle

2024 • TREĆE TROMESEČJE • INTERAMERIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na naslovnoj stranici: Fejt je praktikovala samopovređivanje, a zatim pokušala da se ubije kada su je maltretirali u školi na Trinidadu i Tobagu. Veruje da joj je Bog spasao život. Priča, strana 14.

DOMINIKA

- 4 Subota i neverstvo / 6. jul
- 6 Bog čini svoj deo / 13. jul
- 8 Borba oko vere / 20. jul
- 10 Vremenska kapsula Džeri / 27. jul

TRINIDAD I TOBAGO

- 12 Kidnapovana / 3. avgust
- 14 Potrebna si mi / 10. avgust

KOLUMBIJA

- 16 Povratak Bogu / 17. avgust
- 18 Pavlovim tragom / 24. avgust
- 20 Bar kupljen molitvom / 31. avgust

KOSTARIKA

- 22 Više od pozdrava / 7. septembar
- 24 Pravo blago / 14. septembar
- 26 Molitva za troje / 21. septembar
- 28 Program Trinaeste subote:
Posetilac i san / 28. septembar
- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Izvori za vođe
- 32 Mapa

©2024 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

= Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

U ovom tromesečju predstavljamo Interameričko odeljenje, koje nadgleda rad Crkve adventista sedmog dana u 42 zemlje i teritorije u Karipskom moru, Centralnoj Americi i severnom delu Južne Amerike. Na tom području živi 305 miliona ljudi i 3,7 miliona adventista. To je odnos jednog adventiste na 82 osobe.

Interamerička divizija odabrala je šest projekata u Kolumbiji, Kostariki, Dominiki i Meksiku, koje će primiti darove Trinaeste subote u ovom tromesečju. Prikupljajući iskustva iz misijskog delovanja, posetio sam i mesta budućih projekata u Kolumbiji, Kostariki i Dominiki.

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za 6 projekata Interameričke divizije:

- Izgradnja centra uticaja za ugroženu decu u Buenaventuri, Kolumbija.
- Izgradnja centra uticaja za ugroženu decu u Puerto Tejadi, Kolumbija.
- Izgradnja centra uticaja u provinciji Limon, Kostarika.
- Izgradnja Osnovne škole „Evenezer“, Rozo, Dominika.
- Izgradnja centra uticaja za dosezanje osoba iz viših društvenih slojeva, Ksalapa, Meksiko.
- Izgradnja centra uticaja za dosezanje osoba iz viših društvenih slojeva, Oaksaka, Meksiko.

Tokom putovanja u Interameričku diviziju, posetio sam i mesta gde su ostvarena dva prethodna projekta darova Trinaeste subote u Kostariki, Trinidadu i Tobagu. U Kostariki su vaši darovi Trinaeste subote 2021. godine pomogli da se otvori centar uticaja na Adventističkom univerzitetu Centralne Amerike koji obučava misionare i podučava životnim veštinama decu izloženu rizicima. U Trinidadu i Tobagu, video sam prvu univerzitetsku crkvu, projekat Trinaeste subote 2018. godine, na Univerzitetu Južnih Kariba. Univerzitet je takođe dobio deo darova za 2021. godinu kako bi se otvorio centar za obuku misionara. Čuo sam iz prve ruke izveštaje o Božjem delovanju i sili dok sam intervjuisao ljude na univerzitetskom kampusu.

Posebni dodaci

Ako ovog tromesečja želite da svoje poučavanje u Subotnoj školi učinite zanimljivijim, nudimo vam razne fotografije i druge materijale koji prate svako iskustvo o misiji. Osim toga, možete preuzeti PDF činjenice i aktivnosti iz Interameričke divizije sa: bit.ly/iad-2024. Pratite nas i na facebook.com/misionquarterlies.

Možete preuzeti i PDF verziju časopisa *Misija*, dostupnu na stranici bit.ly/adultmission. Misijski video-snimci su dostupni na adresi: bit.ly/missionspotlight.

Ako vam mogu biti od pomoći, kontaktirajte me na mcchesneya@gc.adventist.org

Hvala vam što ohrabrujete druge da misle na misiju!

Subota i neverstvo

DOMINIKA | 6. jul

Ursula Lesli

Ovonedeljna misionska priča govori o Osnovnoj školi adventista sedmog dana „Evenezer“ u Rozou, glavnom gradu Dominike. Škola, koja je osnovana 1976. godine, često je rangirana među najboljih 10 od 62 osnovne škole na ostrvu. Međutim, u školskoj zgradi nema dovoljno mesta za 160-oro dece starosti od predškolskog uzrasta do četvrtog razreda. Nekoliko stotina metara dalje, 40-oro dece od petog do osmog razreda uči u improvizovanoj učionici u drugoj zgradi. Sve više roditelja želi da pošalje svoju decu u ovu školu, ali tamo jednostavno nema mesta.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi nova, veća školska zgrada. Ovo je priča o dvoje učenika.

Suzana

Suzana je krenula u Adventističku osnovnu školu „Evenezer“ još u vrtiću i tu je nastavila svoje školovanje.

Ali kada je bila u četvrtom razredu, otac je pozvao direktorku. Nije bio srećan. „Imam problem“, rekao je. Prethodnog vikenda, tražio je da devetogodišnja Suzana opere sudove, ali ona je odbila. „Danas ne želim da perem sudove jer je subota“, rekla je. Otac je bio zatečen, i ponovio je svoj zahtev, malo oštrije. Međutim, Suzana je ponovo odbi-

la. „Mogu da operem sudove posle zalaska sunca“, odgovorila je.

Objasnila je da je u školi naučila četvrtu Božju zapovest, koja kaže: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.“ (2. Mojsijeva 20,8–11) Videla je sebe kao kćer pomenutu u Božjem zakonu. Ona je na pranje sudova gledala kao na posao, i htela je da svetkuje subotu uzdržavanjem od posla.

Otac nije bio zadovoljan i pozvao je direktorku u ponedeljak ujutru da se žali. „Ne želim dve religije u svom domu“, rekao je. „Nisam je poslao u adventističku školu da bi postala adventista.“ Posle ovog događaja, prebacio ju je u drugu školu.

Džek

Džek je takođe krenuo u Osnovnu školu adventista sedmog dana „Evenezer“ još od vrtića. Upisao se usred školske godine. Vaspitačica je govorila deci o deset Božjih zapovesti kada je Džek došao prvi put na nastavu, i njegovu pažnju je privukla sedma zapovest koja kaže: „Ne čini preljube.“ (2. Mojsijeva 20,14)

Vaspitačica je nastavila: „Neki ljudi žive zajedno u svom domu, a nisu u braku. To

nije ono što bi trebalo da bude, zato što Bog kaže da dvoje treba da se venčaju i postanu jedno i žive zajedno. Ne bi trebalo da žive zajedno kao momak i devojka. Trebalo bi da budu venčani."

Džek je otišao kući i pitao: „Mama, jesi li udata za tatu?“ „Ne“, odgovorila je majka.

„Mama, ti živiš u grehu“, rekao je dečak. „Vaspitačica kaže da ne treba živeti u grehu. Ti treba da budeš u braku.“

Majka je bila iznenađena. Nije znala šta da kaže. Počela je da razmišlja o odlukama koje je donela u svom životu. Onda joj je na um došla misao. „Džek“, rekla je, „kada tata dođe kući, reci mu isto što si meni rekao.“

Kada je otac stigao kući, Džek ga je upitao: „Tata, jesi li u braku sa mamom?“ Otac je bio iznenađen i rekao: „Ne, zašto pitaš?“ „Danas je u vrtiću vaspitačica rekla da muškarac ne treba da živi sa ženom ako nisu u braku. Tata, ti živiš u grehu. Trebalo bi da se oženiš.“

Otac je odlučio da iskreno razgovara sa majkom. Nedugo nakon toga, njih dvoje su se venčali.

Majka je kasnije ispričala direktorki škole šta se dogodilo. Rekla je da su Džekove reči dovele do njihovog venčanja. Direktorka, Ursula Lesli, izjavila je da škola ima misiju da širi biblijske istine svoj deci od vrtića do osmog razreda. Ono što se dalje dešava je posao Svetog Duha.

„Roditelji se ponekad protive odluci škole dece kada izaberu da slede Hrista do kraja. To je jedan od izazova sa kojim se suočavamo. Neki učenici žele da se krste, ali roditelji im to ne dozvoljavaju. Oni samo žele da njihova deca steknu dobro obrazovanje i dobre vrline i ništa više.“

Međutim, postoje i dirljive priče o roditeljima koji prihvataju biblijske istine koje im deca donose kući. Tek će se u večnosti otkriti rezultati posejanog semena u srcima dece i njihovih roditelja.

Molite se za Osnovnu školu adventista sedmog dana „Evenezer“, da seme posađeno u srca dece i roditelja donese plod na spasenje.

U vezi sa pričom

- Pokažite gde se Dominika nalazi na mapi sveta. Zatim pokažite njen glavni grad Roze, u kome će se izgraditi nova školska zgrada, jedan od projekata Trinaeste subote ovog tromesečja.
- Pogledajte kratki snimak direktorke škole Ursule Lesli na Jutjubu: bit.ly/Ursula-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Misijska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misijske informacije

- Godine 1901, dva svetkovatelja subote iz Antigve nastanili su se u ostrvskoj državi Dominika i okupljali malu grupu vernika svake subote.
- Prisustvo Crkve adventista sedmog dana oseća se širom države. Ima 23 crkve i pet grupa vernika, tri osnovne škole („Evenezer“, škola Zapadnog okruga i hramska škola) i dve srednje škole (Srednja škola adventista sedmog dana „Dominika“ i Adventistička akademija „Artur Volden“)

Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušna sredstva Trinaeste subote za ovu školu.

Bog čini svoj deo

DOMINIKA | 13. jul.

Roderik

Iako ga je majka naučila da odlazi na bogoslužnja nedeljom, bio je uveren u svom srcu da je pravi Gospodnji dan bila subota.

Pre dolaska u Francusku, Roderik je zavoleo da čita Bibliju. Nije čitao Bibliju da bi upoznao Boga. On i njegovi prijatelji iz srednje škole uživali su raspravljajući o Bibliji. On je čitao Bibliju da bi pobeđivao u debatama. Kako je čitao, bio je sve više ubeđen u to da je Bog odvojio subotu kao sedmi dan. Međutim, nikada nije delovao u skladu sa tim saznanjem.

Sada, dok se nalazio u Francuskoj, pitao se da li može da nađe nekoga ko svetkuje sedmi dan subotu. Setio se da su adventisti svetkovali subotu u Dominiki, i pitao je svoje kolege iz klase da li ima adventista u Francuskoj. Kolega sa predavanja upoznao ga je sa svojim prijateljem adventistom, koji je bio takođe iz Dominike i Roderik je počeo da odlazi sa njim u crkvu. Samo je mesec dana proteklo nakon što je Roderik stigao u Francusku.

Roderik nije rekao ni svojoj majci ni braći da ide u Adventističku crkvu. Ali pitao se kako bi reagovali. Da li bi njegova majka bila uznemirena? Da li bi njegova dva brata sa gnušanjem razmišljala o njemu? Nije morao dugo da čeka.

Dva meseca nakon što je počeo da svetkuje subotu, stiglo je pismo poštom od njegove majke.

Ova misionska priča govori o Roderiku, arhitekti nove škole na Karibima u ostrvskoj državi Dominika, koja će biti izgrađena uz pomoć sredstava prikupljenih od darova Trinaeste subote ovog tromesečja. Priča je počela 1984. godine.

Bio je to veliki dan kada je Roderik dobio stipendiju za studiranje na univerzitetu u Francuskoj.

Spakovao je kofere, pozdravio se sa svojom samohranom majkom i dvojicom braće, i krenuo na put preko pola sveta od svog doma u karipskoj ostrvskoj državi Dominika.

Ali kada je Roderik krenuo sa studijama u Francuskoj, osetio je da nešto nije u redu. Nešto mu je nedostajalo.

Pokušavajući da popuni tu prazninu, otišao je u crkvu u nedelju. Ali, i dalje nije bio zadovoljan. Otišao je u crkvu i naredne nedelje, ali još uvek nije bio zadovoljan. Onda je shvatio.

Roderik je otvorio koverat i izvukao pismo. Njegova majka je pisala da je ona sa njegovom dvojicom braće počela da proučava biblijske istine sa adventistima u Dominiki.

Roderik nije mogao da veruje svojim očima. Da li su on i njegova porodica išli sličnim putem ka Bogu iako su živeli razdvojeno?

Napisao je majci odgovor: „Svake subote idem u Crkvu adventista sedmog dana.“

Ona i braća su bili toliko iznenađeni kada su dobili njegovo pismo.

Dva meseca kasnije, majka i braća su predala svoja srca Isusu krštenjem. Dva meseca nakon toga, Roderik je kršten u Francuskoj.

Roderik je živeo u Francuskoj samo devet meseci, a njegov život je potpuno bio izmenjen. U to isto vreme, životi njegove majke i braće su se takođe potpuno promenili. Kao što je apostol Pavle rekao: „Zato, ako je ko u Hristu, nova je stvar: staro prođe, gle, sve novo postade.“ (2. Korinćanima 5,17)

Kada se Roderik vratio u Dominiku na svoje prvo odsustvo naredne godine, proslavljao je subotu sa svojom majkom i braćom u Adventističkoj crkvi. Porodica je hvalila Boga jer je silno delovao u njihovim životima.

„Shvatili smo da je Bog vodio mene u Francuskoj, a u isto vreme moju porodicu u Dominiki. Bilo je neverovatno videti Božje ruke na delu. Nikada nisam rekao svojoj porodici da idem u crkvu subotom, ali se pokazalo da smo svi tražili Božju volju. Bog zaista radi na čudnovat način.“

Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušne darove Trinaeste subote 28. septembra. Ta sredstva će biti upotrebljena da se Adventistička osnovna škola „Evenezer“ proširi izgradnjom nove školske zgrade. Roderik je arhitekta ove zgrade, i on je svoj rad darovao besplatno, na proslavu Božjeg imena. On se raduje što će moći da vidi kako će Bog blagosloviti ovaj projekat. „Naš

U vezi sa pričom

- Pokažite gde se Dominika nalazi na mapi sveta. Zatim pokažite njen glavni grad Roze, u kome će se izgraditi nova školska zgrada, jedan od projekata Trinaeste subote ovog tromesečja.
- Pogledajte kratki snimak Roderika na Jutjubu: bit.ly/Roderick-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024
- Misijska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Autohtono stanovništvo naziva Dominiku „Vai'tu kubuli“, što znači „visoko je njeno telo“.
- Britanija je osnovala malu koloniju u Dominiki 1805. godine, i koristila je kao deo „Transatlantske trgovine robljem“ do 1833. kada je ukinula trgovinu robljem. Dominika je ostala polunezavisna kolonija do 1978. kada je dobila nezavisnost, i postala republika.

tajming nije Božji tajming, i sve što Bog zahteva od nas je samo vernost. Kada smo Mu verni i poslušni, On čini svoj deo.“

Borba oko vere

DOMINIKA | 20. jul

Zara

Dvadesetjednogodišnja Zara sebe je smatrala adventistkinjom otkad zna za sebe. Nije odrasla u adventističkom domu. Nije išla u adventističku školu. Ali njena dadilja je bila vernica Adventističke crkve i počela je da je vodi u crkvu kada je imala 3 godine.

Zara je volela da ide u crkvu sa dadiljom, koju je zvala tetka Freda.

U crkvi je učila biblijske priče i naučila je napamet neke biblijske stihove.

Kada bi se vratila kući, recitovala bi biblijske stihove svojoj majci.

Majka nije znala nijedan biblijski stih napamet, i bila je impresionirana kada bi čula devojčicu kako ponavlja ono što je naučila iz Biblije.

Podsticala je Zaru da nastavi da ide u Adventističku crkvu.

Ali kada je Zara dostigla školski uzrast, majka je devojčicu upisala u osnovnu školu koju vodi njena crkva. Tada je izbila nevolja.

Zara se odmah usprotivila školskom pravilu koji je zahtevao od dece da recituju molitvu Mariji, Isusovoj majci.

Direktorka škole je bila iznenađena. Ali kada je majka objasnila da je Zara išla u Adventističku crkvu, direktorka nije insistirala

da ona čita molitvu. Čak je rekla učiteljima da ne uznemiravaju Zaru zbog njenog verovaljanja.

Protekle su četiri godine. Ali onda je nova učiteljica izgrdila Zaru kada je videla da su sva deca osim nje recitovala molitvu na školskoj priredbi.

„Zašto to ne radiš?“, upitala je osmogodišnju devojčicu. „Ja sam adventista sedmog dana“, odgovorila je. Nastavnica nije marila za razlog. „Školsko pravilo je da recituješ molitvu“, rekla je. „Moraš se pridržavati školskih pravila.“

Zara je počela da plače.

Kada je stigla kući, ispričala je majci o onome što se dogodilo.

Majka se uznemirila. Pozvala je direktorku i, sutradan, došla u školu da razgovara s njom. Sada je bio red da direktorka bude uznemirena. Razgovarala je strogo sa učiteljicom.

Učiteljica je prestala da grdi Zaru, ali je smislila druge načine da joj oteža život. Kada bi Zara podigla ruku da odgovori na pitanje u razredu, nastavnica bi odbila da to prizna. Nastavnica ne bi prozivala Zaru čak ni kada bi jedina podigla ruku.

U vezi sa pričom

Zari je bilo veoma neprijatno da ide u školu i da bude u prisustvu ove učiteljice.

Kada je ispričala majci šta se dešava, majka je odlučila da je prebaci u adventističku školu.

Majka je pozvala Adventističku osnovnu školu „Evenezer“ i saznala da nije bilo mesta za nove učenike. Međutim, odbila je da prihvati ne kao odgovor. Objasnila je situaciju direktoru, i Zara je bila primljena kao nova učenica.

Iako Zara nije imala prijatelja kada je stigla u školu, bila je srećna. Mogla je da slavi Boga onako kako je verovala.

Protekla je godina, i Zara je predala svoje srce Isusu krštenjem u školskoj crkvi. Nedugo zatim, krštene su i majka i starija sestra.

Danas je Zara učiteljica u adventističkoj školi. „Jedan od mojih ciljeva je da pomognem deci koja se suočavaju sa situacijama sličnim mojima.“

Kod kuće ona sledi primer svoje tetke Frede. Ona vodi komšijsku sedmogodišnju devojčicu u crkvu svake subote, i devojčica po povratku kući priča majci sve što je naučila. Majka je impresionirana i želi da njena ćerka nastavi da ide u crkvu sa Zarom.

Zara je rekla da je njeno iskustvo dokaz Božje vernosti. „Moje svedočanstvo govori da kada ustanete za Boga, On će se zauzeti za vas. Takođe, važno je da imate ličnu zajednicu sa Isusom. Bez obzira koliko ste mali, ako ste pozvani od strane Boga, ne odbijajte taj poziv. Stavite Isusa uvek na prvo mesto.“

Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušne darove Trinaeste subote 28. septembra. Ta sredstva će biti upotrebljena da se Osnovna škola adventista sedmog dana „Evenezer“ proširi izgradnjom nove školske zgrade. Škola, koja je bila puna kada je Zarina majka htela da je upiše, i dalje je prepuna, zato je potreban veći objekat.

Hvala vam što planirate da priložite velikodušni dar.

- Pokažite gde se ostrvska država Dominika nalazi na mapi sveta. Pokažite potom njen glavni grad Roze u kome će se izgraditi nova školska zgrada, jedan od projekata Trinaeste subote ovog tromesečja.
- Pogledajte kratki snimak Zare na Jutjubu: bit.ly/Zarah-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Misijska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaју Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- U Dominiki živi najveći broj autohtonog stanovništva na Istočnim Karibima. Oko 3.000 ljudi iz plemena Kalinago (po kom su kolonisti nazvali sva okolna ostrva „Karibima“) smatraju Dominiku svojim domom.
- Nacionalni simbol Dominike je ugroženi papagaj „siseru“ (Amazona imperialis), i nalazi se na nacionalnoj zastavi. Godine 2019, procenjeno je da ih je ostalo samo oko 50 zrelih jedinki u divljini.
- Dugi niz godina privreda Dominike zavisila je od izvoza banana, ali nedavno je vlada počela da promovise državu kao ekoturističku destinaciju.
- Kriket je popularan sport u Dominiki, i ova ostrvska država se takmiči u kriketu kao deo Zapadnoindijske kriket konfederacije.

Vremenska kapsula Džeri

DOMINIKA | 27. jul

Antonija

Prvog dana škole učiteljica Antonija je stajala pred svojim razredom osnovaca trećeg razreda sa kutijom za kolače umotanom u ukrasni šareni papir.

Deca su radoznalo posmatrala dok je učiteljica delila žute i zelene listiće papira.

„Ovo je vremenska kapsula“, rekla je Antonija, pokazujući na kutiju.

Deleći listiće, dodala je: „Na listiću napišite svoje ime i nešto za šta biste želeli da se molite u ovom trenutku, kada razmišljate o budućnosti.“

Rekla je da će papiri biti stavljeni u kutiju, a kutija biti zatvorena i zapečaćena. Na kraju školske godine, razred će prirediti zabavu i otvoriti kutiju da vidi kako je Bog odgovorio na molitve.

Deca su uzbuđeno zapisivala svoje molitve u Osnovnoj školi adventista sedmog dana „Evenezer“.

Antonija je rekla da će i ona u kutiju staviti molitvu napisanu na papiriću.

„Ja ovo ozbiljno shvatam,“ rekla je. „Verujem da Bog može da promeni moj život.“

Nakon što je vremenska kapsula zapečaćena, javio se jedan dečak, i uzbuđeno pitao. „Možemo li nekim imenom nazvati vremensku kapsulu?“

Kada je učiteljica klimnula glavom, on je uzviknuo: „Džeri! Neka se vremenska kapsula zove Džeri!“

Sva deca su prasnula u smeh i aplauz uz odobravanje.

Tada se dečak pomolio nad kutijom. „Hvala ti Gospode za Džerija“, rekao je.

Vremenska kapsula je bila nastavno sredstvo za koje je Antonija čula od učiteljice iz druge adventističke škole samo nekoliko dana pre početka nove školske godine u Dominiki. Svidela joj se ideja o ovoj duhovnoj lekciji u okviru društvenih aktivnosti koje su obično obeležavale prvi dan škole u Adventističkoj osnovnoj školi „Evenezer“.

Kako su sedmice i meseci prolazili, deca su naizmenično držala Džerija i molila se.

„Pomozi nam da postignemo svoje ciljeve“, molio bi se jedan. „Molimo Te ostvari naše želje“, molio bi se drugi.

Kada bi gosti, poput direktora škole, pastora ili crkvenih vođa posetili školu, deca bi ih zamolila da drže kutiju i pomole se za njihove zapisane želje.

Na kraju školske godine mala devojčica je podigla ruku i upitala: „Gospođice! Gospođice! Imam nešto da kažem, Bog je već uslišio moju molitvu.“

Tada se još nekoliko malih ruku podiglo. Deca su govorila o molitvama da dobiju visoke ocene.

Dvoje dece je reklo da su mogli da provode više vremena sa svojim očevima, koji su živeli na drugim ostrvima.

Jedna devojčica je rekla da se molila za brata ili sestru i tetka koja je imala bebu preselila se u kuću blizu njenog doma.

Kada se dečje zahvaljivanje Bogu završilo, Antonija je pognula glavu i izgovorila molitvu, pozivajući se na stih: „A Isus reče mu: Ako možeš verovati, sve je moguće onome koji veruje.“ (Marko 9,23)

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen da se izgradi nova školska zgrada za Adventističku osnovnu školu „Evenezer“. Škola je otvorena 1976. godine, i godinama unazad se svrstava u listu najboljih 10 među 62 osnovne škole u Dominiki. Ali stara školska zgrada je prema la za 160 dece uzrasta od vrtića do 4 razreda. Nekoliko stotina metara dalje, u drugoj zgradi, nalaze se učenici od 5. do 8. razreda u improvizovanim učionicama.

Sve više roditelja želi da pošalje svoju decu u ovu školu, ali jednostavno nema prostora.

Hvala vam što ste planirali da izdvojite i priložite velikodušna sredstva 28. septembra.

U vezi sa pričom

- Pokažite gde se Dominika nalazi na mapi sveta. Pokažite potom njen glavni grad Roze u kome će se izgraditi nova školska zgrada, jedan od projekata Trinaeste subote ovog tromesečja.
- Pogledajte kratki video-klip na Jutjubu sa Antonijom: bit.ly/Teacher-Antonia.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i vačne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Misijska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Dominika se nalazi u podneblju koje se suočava sa čestim uraganima.
- Dominika je poslednje veliko uporište ugrožene vrste malih antilskih iguana (Iguana delikatisima).
- Dominika ima samo četiri vodozemca, među kojima je jedan od najkrupnijih na svetu, tzv. planinsko pile, nalazi se samo u Dominiki i na ostrvu Monserat.
- Kipuće jezero je poplavljena fumarola tj. vulkanski krater. Široko je 75 m u prečniku i drugo je najveće toplo jezero na svetu.
- Ogromna većina stanovnika Dominike je afričkog porekla.

Kidnapovana!

TRINIDAD I TOBAGO | 3. avgust

Beverli

Dok je Beverli izlazila iz auta oko 11:30 uveče, neko ju je gurnuo nazad preko vozačevog sedišta na suvozačevo mesto. U isto vreme, druga osoba je sela na zadnje sedište i uperila pištolj prema njoj.

„Sada idemo da se provozamo“, rekao je čovek na mestu vozača.

Izašao je iz Beverlinog dvorišta i pošao u nepoznatom pravcu.

Svi su čekali neko vreme, a onda se Beverli oglasila. „Hoćete li me ubiti?“, upitala je. „Ako nam ne budete videli lice, nećete biti ubijeni“, odgovorio je vozač.

„Znate li koliko dugo vas pratimo?“, upitao je.

Beverli nije odgovorila. Dva i po sata su protekla otkako je pošla sa Univerziteta Južnih Kariba, adventističke ustanove, u kojoj je radila i istovremeno studirala na master studijama psihologije.

Odvezla je prijateljicu sa univerziteta kući, i njih dve su usput stale da nešto pojedu. Ostavivši prijateljicu, odvezla se do svoje kuće.

„Ko je bila devojkica koju ste ostavili?“, upitao je vozač.

„Prijateljica iz grupe“, odgovorila je Beverli.

„Pratimo vas duže vreme“, rekao je vozač.

Čovek sa zadnjeg sedišta povukao je Beverlinu ruku iza sedišta i pokušao da skine njen venčani prsten.

„Ostavi to“, rekao je vozač. Čovek je pustio Beverlinu ruku.

Vozač je upitao Beverli da li je čula nešto o nedavnoj seriji ubistava na ostrvu. Rekao je da mu je prijatelj ubijen, a on je isplanirao da iskoristi Beverlin auto da se osveti.

„Možete li me pustiti iz auta?“, upitala je.

„Ne, ti ideš sa nama“, rekao je.

Ali trenutak kasnije kao da se predomislilo. „Imate li nekoga koga bismo mogli pozvati?“, rekao je.

„Mog supruga.“

„Pozovite ga i vidite da li će doći po vas.“

Nekako se čovek na zadnjem sedištu dočepao Beverline torbice. Otvorio ju je, izvadio mobilni telefon i pružio joj ga.

Beverli je nazvala svog supruga, ali nije se javio.

Čovek na zadnjem sedištu je uzeo nazad mobilni telefon i izrazio sumnju da je pozvala svog supruga. „Ona čak i nema ovaj broj sačuvan na brzom biranju“, rekao je.

Noćna vožnja je nastavljena.

„Bojim se,“ rekla je. „Da li mogu da pustim muziku sa CD-a?“

Međutim, CD nije bio u plejeru. Nije mogla da razume zašto. Tog jutra je slušala hrišćansku muziku na putu do univerziteta. Pevala je uz pesmu „Isuse, drži ruke na upravljaču mog života“.

Sada se Beverli pitala da li je disk mogao da padne na pod. Opipala je rukom pod i pronašla disk. „Ovde je na podu“, rekla je. „Dozvolite mi da ga ubacim u plejer.“

Začula se muzika, ali to nije bio disk koji je Beverli želela. Nije znala kako se ovaj disk tu našao. Začule su se reči: „Gospode, uzdam se u Tebe.“

Čovek na zadnjem sedištu se zakašljao.

Vozač nije obraćao pažnju na pesmu.

„Promenićemo registarske tablice, a sutra će policija pronaći vaš auto.“

Hteo je da pusti Beverli. Ali, ona nije želela da bude ostavljena bez prebijene pare u mraku. „Nemam novca“, kazala je. „Kako ću stići kući?“

Vozač je rekao svom partneru da da Beverli nešto novca. „Koliko? Dvadeset dolara?“, pitao je partner. „Imam 1.000 dolara u torbici pozadi“, rekla je.

Tog dana je podigla svu svoju ušteđevinu iz banke jer je planirala veliku kupovinu. Bila je sigurna da je čovek sa zadnjeg sedišta već pronašao novac, ali, htela je da vozač zna o tome.

„Daj joj 100 dolara“, rekao je vozač.

Beverli je primila novac, auto se zaustavio, a njoj je naređeno da izađe. Onda je prešla put i zaustavila prvi taksi kojim se odvezla kući.

Do dan danas Beverli ne zna zašto je Bog dopustio ovo strašno iskušenje. Ali kada se osvrne, čini se da je Bog pokušavao da joj privuče pažnju, govoreći: „Imaj poverenja da ću ti sačuvati život.“

Kao prvo, jutro pre krađe automobila, pevala je: „Isuse, drži ruke na upravljaču mog života.“ Ali onda je provela ceo dan, kao što je provela mnoge druge dane, nastojeći da kontroliše sve aspekte svog života bez Božje pomoći.

Ovo je takođe bio treći put da je ostala bez auta. Prvi put joj je auto ukraden ispred kuće. Drugi put auto je bio uništen u saobraćajnoj nesreći.

Činilo se više od puke slučajnosti kada se, vozeći se kući taksijem nakon krađe automobila, na zvučnicima taksija začula pesma:

U vezi sa pričom

- Pokažite Trinidad i Tobago na mapi sveta.
- Pogledajte kratki video-klip na Jutjubu, u kome Beverli opisuje svoje iskustvo: bit.ly/Beverli-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

„Koliko puta moram da te pustim da prolažiš kroz iste stvari da bih ti pokazao koliko mnogo te volim?“

Policija nije pronašla Beverlin auto. Ali ona se ne žali. Ona smatra da je krađa automobila bila prekretnica u njenom životu. Sada je odlučna da veruje Bogu u svim oblastima svog života.

„Mnogi ljudi čiji su automobili ukradeni, bili su ubijeni“, izjavljuje. „Ne znam zašto sam ja ostala živa. Kao hrišćani, moramo da verujemo Bogu u svim okolnostima.“

Ova misioniska priča govori o životu ljudi na Trinidadu i na Univerzitetu Južnih Kariba, koji je dobio deo sredstava od darova Trinaeste subote 2018. za izgradnju univerzitetske crkve. Univerzitet, na kome Beverli danas radi, takođe je dobio deo sredstava Trinaeste subote 2021, koja su upotrebljena za izgradnju centra uticaja za obuku misionara.

Hvala vam što sredstvima Trinaeste subote pomažete da ove adventističke ustanove poučavaju ljude da veruju Bogu u ovoj ostrvskoj državi i širom sveta.

Potrebna si mi

TRINIDAD I TOBAGO | 10. avgust

Fejt

Smatrala je da mora sama da šije da bi mogla da popravi svoju odeću.

Tokom dana bila je u školi. Bila je i ranije meta maltretiranja, ali se problem pogoršao nakon hospitalizacije njene majke. Druge devojčice su se rugale Fejt zbog njene težine, izgleda i inteligencije. U početku je ljubazno odgovarala, nadajući se da će postati prijateljice, i da će maltretiranje prestati. Ali činilo se da se ništa nije promenilo i da neće. Njeno samopoštovanje je nestalo, i ona je počela da mrzi sebe.

Jednom je imala priliku da poseti majku kada ju je neko odvezao autom do bolnice, koja se nalazi na 30 minuta vožnje. Majka je delovala tako krhko, blede i beživotno. Kada ju je Fejt videla, briznula je u plač. Htela je da joj kaže o maltretiranju u školi, ali nije mogla.

U školi je maltretiranje eskaliralo. Jednog dana, jedna devojčica joj je rekla: „Treba da se ubiješ. Tada bi svi bili srećni.“

Fejt je poverovala u te reči. Mislila je da zaslužuje da je vređaju. Smatrala je da ne zaslužuje ljubav, prijatelje ili bilo šta lepo. Počela je sama sebe da povređuje. Izgladnjivala se. Puštala je nokte da joj narastu, potom bi se grebala po telu dok ne potekne krv. Zatim je počela da koristi britvu, sečiva, noževe i makaze. Želela je da oseti nešto, bilo šta. Njene ocene su pale sa 4 na 1.

Onda je došla noć kada je odlučila da izvrši samoubistvo makazama. Dok joj se vrtele u glavi, čula je glas u sebi. Bio je to majčin glas. Nije čula njen glas dugo vremena.

„Potrebna si mi. Trebaš mi više od bilo koga drugog, čak i ako niko drugom nisi potrebna.“

Jedne večeri, dok je bila sama kod kuće, jedanaestogodišnja Fejt prestala je da ušiva dugme na košulji svoje školske uniforme. Uzela je oštre makaze i počela da seče ruke dok krv nije potekla. Glava joj je otežala, i mislila je da će se onesvestiti.

Fejtin život je počeo da ide nizbrdo nekoliko meseci ranije kada je majka bila podvrgnuta hitnoj operaciji. Dok se majka oporavljala u bolnici, devojčica je bila ostavljena sama kod kuće šest meseci.

Obično se u takvoj situaciji umešaju starija braća i sestre ili komšije da pomognu. Ali Fejt nije imala braću ili sestre. Komšije nisu znale da je sama kod kuće, a ona nije želela da im kaže.

Njen otac, koji je živio na drugom ostrvu i nije bio uključen u njen život, posećivao ju je jednom ili dvaput nedeljno.

„Kako si?“, pitao bi je svaki put. „Dobro sam“, uvek bi odgovarala. Ponekad joj je davao novac, a onda bi otišao. Fejt mu nije govorila o svom životu. Smatrala je da je on neće razumeti.

Fejt je sama naučila da kuva pirinač i pasulj. Kada bi ih ponestalo, živela je na hlebu, puteru i siru koje je kupovala sa očevim novcem i oskudnim sredstvima koje je majka ostavila kod kuće.

U tom trenutku odlučila je da se ne ubije. Živeće za majku, pomislila je. Prisilila je sama sebe da ustane i zavije rane na rukama.

Sledećeg dana učiteljica je primetila za-voje na rukama i nasamo porazgovarala sa Fejt.

„Jesi li dobro?“, upitala je. Devojčica je počela da plače i vrišti. Sve što se iznutra nakupljalo tokom svih tih meseci, sada je izašlo. Učiteljica je počela da plače.

„Jesi li jela?“, upitala je. „Ne, izgladnjujem sebe.“

„Da li spavaš?“

„Ne, ne mogu da spavam bez majke.“

Od tog dana učiteljica je uzela Fejt pod svoje okrilje. Pod njenim budnim okom, maltretiranje je splasnulo i ubrzo prestalo.

Onda je majka došla kući. To je bio prekrasan dan! Devojčica je sve ispričala majci. Dok je slušala, majka je počela da plače.

Uhvativši je za ruku, rekla je: „Hoćeš li mi molim te obećati da nikada više nećeš povređivati sama sebe na bilo koji način? Obećaj da nećeš pokušati da izvršiš samoubistvo. Potrebna si mi i volim te.“

Fejt je kroz suze rekla: „Obećavam.“ Zbog svojih loših ocena, morala je da ponavlja isti razred naredne godine. Bila je uznemirena, ali majka je rekla da je tako najbolje. I bilo je tako.

Ostavila je svoje stare drugarice iz razreda i bila okružena novim koje su je volele i poštovale. Stekla je mnogo dobrih novih prijatelja.

Majka je počela da ide u crkvu, i pozvala je i svoju ćerku da joj se pridruži. Nijedna od njih dveju nije godinama bila u crkvi. Fejt nije bila zainteresovana u početku zato što je smatrala da će joj biti dosadno. Međutim, kada je otišla, uživala je u pesmama i horu. Nastavila je da posećuje crkvu i do danas nije prestala da ide.

Majka i ona su predale svoja srca Isusu krštenjem.

Posmatrajući svoj život unazad, veruje da ju je Bog spasio šaljući joj glas majke u času njene najveće potrebe. „Ne mogu to da objasnim“, rekla je. „Bila sam sama kod kuće

U vezi sa pričom

- Pokažite Trinidad i Tobago na mapi sveta.
- Pogledajte kratki video-klip sa Fejt na Jutjubu: bit.ly/Faith-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

Misijske informacije

- Prvi konkretan pozitivan odgovor na adventistička učenja na Trinidadu je došao preko primerka knjige Elen Vajt *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, kog je kupio sveštenik sa drugog ostrva, da bi na kraju knjiga došla u posed jednog čoveka koji je postao jedan od prvih svetkovatelja subote na ostrvu.

i znam da sam čula glas majke u svojim mislima. Pretpostavljam da je ona bila osoba koja mi je najviše bila potrebna u to vreme. To je bilo delo Svetog Duha. Znao je šta mi u tom trenutku treba.“

Mladima koji se takođe suočavaju sa maltretiranjem, rekla je: „Kad bih imala vreme-plov i mogla da se vratim u starost od 11 godina, rekla bih sebi: „Bićeš dobro. Sve će biti u redu. Upoznaćeš mnoge druge prijatelje, zaista dobre ljude koji će te voleti i ceniti, onakvu kakva jesi. Sve što treba da uradiš je da staviš Boga na prvo mesto, i biće sve u redu.“

Ova misijska priča pruža uvid u život na Trinidadu i u tamošnje misijske izazove.

Deo darova Trinaeste subote 2018. godine je bio upotrebljen da se izgradi crkva na kampusu univerziteta Južnih Kariba, koji se nalazi u blizini kuće u kojoj Fejt i njena majka žive.

Urednik časopisa *Adventistička Misija* sastao se sa Fejt da čuje njenu životnu priču na univerzitetu.

Dar Trinaeste subote u ovom tromesečju biće upotrebljen za pomoć mladima u ovoj diviziji, da se unese nada u njihove živote.

Povratak Bogu

KOLUMBIJA | 17. avgust

Vilinton

Taj dan je označio početak novog prijateljstva.

Tokom naredne tri godine, Džejmi je posećivao Vilintona, govoreći mu: „Molim te, vrati se Bogu.“

Vilinton je uvek imao isti odgovor. „Da“, odgovorio bi. „Ne brini. Hoću.“ Ali nije se vratio.

Džejmi mu je nudio da sa njime proučava Bibliju, ali Vilinton nije bio zainteresovan. Voleo je Džejmija, ali nije želeo da provodi vreme sa Bogom.

Ipak, branio je subotu kao sedmi dan pred svojom ženom i sinovima, koji su išli u crkvu nedeljom.

„Ne morate da idete u tu crkvu“, govorio bi. „To je gubljenje vremena. Ako želite da pametno potrošite vreme, trebalo bi da ođete u Crkvu adventista sedmog dana.“

Kako je Vilinton nastavio da pije nemajući stalne prijhode utonuo je duboko u dugove.

Jedne večeri, Džejmi je došao kod Vilintona sa adventističkim pastorom i nekoliko članova crkve. Ulazna vrata su bila otvorena, a u kuću su ušli pre nego što je Vilinton to primetio.

Pastor je održao petominutnu propoved, međutim, Vilinton nije čuo pastora kako govori. Činilo mu se kao da čuje glas Svetog Duha. Propoved ga je dirnula u srce. Tada ga je Džejmi pozvao na seriju evanđeoskih sastanaka koji su tek otpočinjali u Adventističkoj crkvi.

„Tvoja majka me je zamolila da ti kažem: „Vrati se Bogu“, kazao je Džejmi.

Nakon što su gosti otišli, Vilinton je odlučio da ostane kod kuće sa svojom porodicom.

Vilinton je prvi put probao alkohol posle crkve jedne subote u Bogoti, Kolumbiji. Imao je 14 godina i popustio je pod pritiskom prijatelja.

Posle ovog prvog pića, pio je skoro svaki dan u naredne 24 godine.

Iselio se iz kuće svojih roditelja kada je imao 17. Tada se preselio kod svoje devojke i živio sa njom 21 godinu. Dobili su dva sina. Pio je u svakoj prilici. Zbog svog opijanja, nije mogao da zadrži posao.

Jednog dana kod njega je došao prijatelj njegovog oca, i zatekao ga pijanog.

„Vilintone, poznajem tvog oca“, rekao je prijatelj, koji se zvao Džejmi. „Možeš se vrati Bogu.“

„Da li ste adventista?“, upitao je Vilinton, nejasnim govorom.

„Da, ja sam adventista“, rekao je Džejmi.

„Ako si adventista, otpevaj mi pesmu broj 500“, zatražio je Vilinton. Pesa se zove „Iznad sunca gle“.

Dok je Džejmi pevao pesmu, Vilintonu su tekle suze niz lice. Nakon pesme, Vilinton je odrecitovao svoj omiljeni biblijski stih. Bio je to Jovan 3,16.

Tada mu je prišao dvanaestogodišnji sin. „Oče, rekao si mi da je Adventistička crkva ona prava crkva“, rekao je. „Molim te, odvedi me u tu crkvu.“

Te reči su slomile Vilintonovo srce. Odlučio je da odvede svoju porodicu na evanđeoska predavanja u Adventističkoj crkvi.

Prezentacija te večeri je potpuno iznenadila Vilintona. Mislio je da se radi o njemu. Pomislio je: „Kako ovaj pastor zna sve o meni?“ Onda je počeo da plače. Razmišljao je o svom opijanju i dugovima. Njegov život u grehu ga je teško opterećivao.

Kada je pastor pozvao sa propovedaonice da napred izađu svi oni koji žele da se pomoli za njih, Vilinton je pomislio u sebi: „Ne mogu da idem napred kod propovedaonice. Kada se bogoslužjenje završi, ići ću u bar da nešto popijem.“ Odlučio je da ostane na svom mestu.

Ali pre nego što je i sam shvatio, stajao je pored propovedaonice sa još 17 ljudi. Tiho se molio: „Bože, ne mogu da budem ovde. Znaš da ću večeras ponovo da pijem.“

Posle sastanka otišao je u bar. Dok je pio, razmišljao je o propovedi. Osećao je da je nešto u njemu bilo drugačije.

Protekle su tri sedmice, a on je nastavio da pije. Svaki put kad je pio, imao je osećaj da mu Sveti Duh govori: „Pomoći ću ti da prestaneš da piješ ako doneseš čvrstu odluku da prestaneš.“

Četvrte sedmice rekao je sebi, „Ne mogu više ovo da radim. Moram da donesem odluku, ili za Boga ili za alkohol.“ Krajem sedmice, u subotu uveče, izabrao je Boga. Molio se: „Bože, ne želim više da pijem.“ Ujutru, ponovo se molio govoreći: „Bože, pomoz mi danas, dan po dan, da prestanem da pijem.“

Na njegovo iznenađenje, nije pio ceo taj dan. Bio je to njegov prvi dan pobede otkako je počeo sa 14 godina da pije. Iznenađen, mislio je da nikada neće prestati sa opijanjem, ali Bog mu je pomogao.

Kada je Džejmi čuo ovu vest, bio je oduševljen. Vilinton se vraćao Bogu.

Ova misionska priča pruža uvid u živote ljudi u Kolumbiji i misionskim izazovima.

U vezi sa pričom

- Pokažite Kolumbiju na mapi sveta. Zatim pokažite Bogotu, glavni grad, u kome Vilinton živi, zatim gradove Buenaventura i Puerto Tejada, buduće lokacije adventističkih centara uticaja namenjenih ugroženoj deci.
- Pogledajte kratki video-zapis o Vilintonu na Jutjubu: bit.ly/Wilinton-IAD.
- Čitajte još jednu misionsku priču o Vilintonu sledeće sedmice.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaју Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se osnuju dva centra uticaja, da se pomogne deci koja su u opasnosti od zloupotrebe alkohola i droge u Kolumbiji. Ovi centri uticaja biće u gradovima Buenaventura i Puerto Tejada.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva 28. septembra.

Pavlovim tragom

KOLUMBIJA | 24. avgust

Vilinton

U crkvi, Vilinton je potražio Džejmija. „Imam ideju“, rekao je. „I ja imam ideju“, odgovorio je Džejmi. „Kaži mi svoju ideju prvi.“

„Mislim da mi Bog govori da treba da budem svetlost u kavanama u kojima vlada tama“, rekao je Vilinton.

„Vau!“, Džejmi je uzviknuo. „To sam isto i ja pomislio.“

Delovalo je više od puke slučajnosti. Dva čoveka su se složila da Sveti Duh poziva Vilintona da pomaže alkoholičarima.

Tokom naredne sedmice, Vilinton je pozivao ljude u kavanama da dođu u njegovu kuću da proučavaju Bibliju. Jedanaestoro ljudi se pojavilo na prvom biblijskom proučavanju u subotu popodne.

Kako su sedmice prolazile, grupa koja se okupljala u njegovom domu brzo je rasla. Vilinton je iznajmio veću kuću. Kada je grupa postala prevelika i za tu kuću, prešli su u iznajmljenu halu. Ljudi su se krštavali, a grupa je nastavila da raste.

Konačno, Vilinton je shvatio da je grupi bilo potrebno da poseduje svoje mesto. Gleđao je da kupi zgradu, ali gradsko vlasništvo je bilo skupo. Dok se molio, osećao je poziv da poseti bar u koji je odlazio još od svoje 16 godine. Delovalo je malo verovatno, ali ako bi mogao da kupi bar, mogla bi se u njemu preurediti sala za sastanke.

Molio se: „Bože, da li Ti zaista želiš da radim za Tebe u baru?“

Vilinton je potražio vlasnika bara i saznao da je zgrada bila na prodaju. Vlasnik je odmah prepoznao Vilintona, i bio iznenađen kada ga je video treznog.

„Jesi li to stvarno ti?“, upitao je.

Vilintonov život je počeo da se menja nakon što je prestao da pije.

Zaposlio se, počeo da otplaćuje dugove, i oženio se svojom vanbračnom suprugom.

Zatim su Vilinton, njegova supruga i njihov dvanaestogodišnji sin odlučili da učine zavet sa Bogom krštenjem.

Dan pre Vilintonovog krštenja, prijatelj adventista je predvideo da Bog ima velike planove za njega. „Ti ćeš biti sledeći apostol Pavle“, rekao je prijatelj Džejmi. „Ti ćeš pomoći mnogim ljudima.“

Vilintonu nije trebalo dugo da shvati da ga je Bog pozivao da pomaže alkoholičarima.

Mesec dana posle krštenja, dok je pešačio do crkve, jednog subotnog jutra, čuo je glas koji mu je rekao: „Stani ovde.“

Zastao je. Podigao je pogled i ugledao gradsku ulicu sa mnoštvom kafana u kojima je nekada pio.

Glas je rekao: „Pomoći ćeš svim ovim ljudima. Pio si, a sada ćeš pomagati drugima koji piju. Pružiću ti prilike, i pomoći ću ti da se ne vratiš na staro.“

„Da, ja sam!“, odgovorio je Vilinton.
„Sećaš li se kako si dolazio ovde, i pio sve vreme?“

„Da, sećam se.“

Vlasnik je u neverici odmahnuo glavom. „Poznajem te“, rekao je. „Ne mogu da verujem da živiš drugačijim, novim životom.“

Kada je vlasnik naveo cenu zgrade, Vilinton je shvatio da nema dovoljno novca. Izneo je članovima crkve potrebu za sredstvima za kupovinu zgrade, ali ni oni nisu mogli priložiti dovoljno.

Vilinton nije bio obeshrabren. „Božiji planovi su savršeni“, kazao im je. „Ne brinite. Ova zgrada će biti naša.“

On i ostali članovi crkve su se molili i prikupljali sredstva. Godinu dana kasnije, kupili su lokal i pretvorili ga u Adventističku crkvu i centar uticaja.

Danas se u crkvi 50 ljudi okuplja svake subote. Tokom sedmice centar uticaja nudi časove životnih veština i program za prestanak pijenja.

Vilinton, danas, crkveni starešina i zamenik direktora centra uticaja, kaže da je posredstvom aktivnosti njegove male grupe više od 15 bivših alkoholičara predalo svoja srca Isusu i krstilo se. Pored toga, 85 ljudi je kršteno u ovoj novoj crkvi i centru uticaja u protekle tri godine.

„Sada radim za Isusa i tražim druge ljude, kojima je potrebna pomoć“, izjavljuje. „Odlučio sam da budem poput Pavla, koji je uvek širio jevanđelje i molio Boga za Njegovu moć da vodi ljude k Njemu.“ Dodaje: „Božji planovi su savršeni, i oni se nikada ne menjaju.“

Ova misionska priča pruža uvid u živote ljudi u Kolumbiji i misionske izazove.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se osnuju dva centra uticaja, da se pomogne deci koja su u opasnosti od zloupotrebe alkohola i droge u Kolumbiji. Ovi centri uticaja biće u gradovima Buenaventura i Puerto Tejada.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva 28. septembra.

U vezi sa pričom

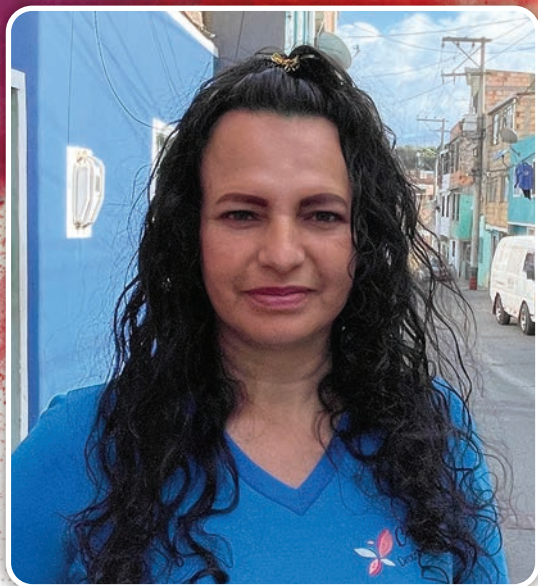

- Pokažite Kolumbiju na mapi sveta. Zatim pokažite Bogotu, glavni grad, u kome Vilinton živi, zatim gradove Buenaventura i Puerto Tejada, buduće lokacije adventističkih centara uticaja namenjenih ugroženoj deci.
- Pogledajte kratki video-zapis sa Vilintonom na Jutjubu: bit.ly/Wilinton-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Godine 1980-te i 1990-te bile su period brutalnog političkog nasilja u Kolumbiji. U nekim mestima, članovi crkve i pastori bili su kidnapovani, mučeni ili primorani da pobegnu iz svojih domova.

Bar kupljen molitvom

KOLUMBIJA | 31. avgust

Adriana

Adrijana je bila vešta u osnivanju crkava u Kolumbiji. Ova 35-godišnja supruga i majka je osnovala šest crkava za 15 godina, i bila je spremna da pomogne u formiranju crkve br. 7 u siromašnom naselju u južnom delu velikog glavnog grada Kolumbije, Bogote.

Ali delovalo je da niko ne može da nađe odgovarajuću zgradu na dobroj lokaciji.

Ideja o crkvi je potekla kada je Vilinton, bivši alkoholičar iz komšiluka, predao svoje srce Isusu i osnovao malu grupu za proučavanje Biblije u svojoj kući. Grupa je prerasla njegov dom i selila se nekoliko puta. Sada se 50 ljudi okupljalo na bogosluženju zajedno svake subote u iznajmljenoj sali, i bilo je vreme da imaju svoju sopstvenu crkvenu zgradu.

Adrijana je pripadala drugoj crkvi, ali je želela da pomogne osnivanju Vilintonove crkvene zajednice. Pogledala je pet zgrada i ništa odgovarajuće nije našla.

Onda je Vilinton predložio bar koji je posećivao pre nego što se krstio. Bar je bio u

centru lokalne sredine, i bio je na prodaju. Ali tražena cena je bila previsoka.

Adrijana se sastala sa vlasnikom bara. Objasnila mu je da članovi crkve žele da kupe zgradu ali nemaju dovoljno sredstava.

„Možete li sačekati godinu dana dok mi prikupimo novac?“, upitala je.

Vlasnik nije želeo da čeka, i odsečno je odmahnuo glavom.

Adrijana ga je zamolila da razmisli, ali on je odbio. Međutim, dodao je: „Ako je vaš plan od Boga, ova zgrada će biti vaša.“

Adrijana i drugi vernici su se molili Bogu za pomoć i počeli da skupljaju novac.

Onda je neki potencijalni kupac zgrade došao da je pogleda. Svidelo mu se ono što je video, i pristao je da je kupi. Članovi crkve su se pitali da li će izgubiti zgradu. Molili su se da bude Božja volja.

Potencijalni kupac je otišao i više se nije vratio.

Zgrada je ostala na prodaju.

Zatim je drugi kupac posetio zgradu i ponudio da je kupi. Izgledalo je da će prodaja biti obavljena. Članovi crkve su se ponovo

molili da bude Božja volja i kupac se opet nije vratio sa novcem.

Vlasnik bara nije mogao da razume zašto nije uspevao da proda svoju zgradu. Smanjio je cenu. Zatim je još jednom smanjio. Ali i pored toga, nije mogao da nađe kupca.

Adrijana je bila uverena da je Božji plan bio pretvaranje lokala u crkvu i centar uticaja. Centar uticaja bi pružao ljudima u zajednici tečajeve životnih veština i pomoć onima koji se bore sa alkoholizmom.

Adrijana je ponovo posetila vlasnika bara. „Nećete prodati nekom drugom ovu zgradu“, rekla je, smelo. „Prodaćete je nama, jer će to biti mesto koje će pomagati zajednici i proslavljati Boga.“

Nakon godinu dana članovi crkve su prikupili dovoljno novca da kupe zgradu po nižoj traženoj ceni. Crkveni vođa je posetio vlasnika da finalizuje prodaju.

Vlasnik je izrazio olakšanje što je konačno mogao da proda zgradu.

„Nisam uspeo da prodam ovu zgradu jer su se adventisti molili da je kupe“, rekao je.

Dve nedelje kasnije, zgrada je prodana Adventističkoj crkvi. Konačno, smanjena cena je bila polovina tržišne vrednosti sličnih zgrada u okolini.

Danas Adrijana slavi Boga za novu crkvu i centar uticaja.

„Svi smo se molili za ovo mesto“, izjavljuje.

„Kada Bog ima plan, niko ga ne može promeniti.“

Ova misionska priča pruža uvid u živote ljudi u Kolumbiji i misionske izazove.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se osnuju dva centra uticaja, da se pomogne deci koja su u opasnosti od zloupotrebe alkohola i droge u Kolumbiji. Ovi centri uticaja biće u gradovima Buenaventura i Puerto Tejada.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva 28. septembra.

U vezi sa pričom

- Pokažite Kolumbiju na mapi sveta. Zatim pokažite Bogotu, glavni grad, u kome Vilinton i Adrijana žive, zatim gradove Buenaventura i Puerto Tejada, buduće lokacije adventističkih centara uticaja namenjenih ugroženoj deci.
- Pogledajte kratki video-zapis sa Adrijanom na Jutjubu: bit.ly/Adriana-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Share Mission Posts and Fast Facts from the Inter-American Division: bit.ly/iad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Kolumbija ima drugi najviši nivo biodiverziteta na svetu. Samo Brazil, koji je osam puta veći od Kolumbije, ima veći biodiverzitet.

Više od pozdrava

KOSTARIKA | 7. septembar

Harlina

Harlina je prepoznala Floru dok su prolazile ulicom. Kao bivša pripadnica policije, Harlina je znala da je Flora voljna da proda bilo šta da bi kupila drogu i alkohol.

Flora je takođe prepoznala Harlinu. Ove dve žene su živjele udaljene samo jedan blok zgrada u jednom gradu u Kostariki. Razmjenjivale su pozdrave tokom godina, ali nika da ništa više od toga.

Tog dana, Harlina je osetila želju da kaže nešto više nego uobičajeno „zdravo“.

„Kako si?“, upitala je.

„Sve je loše“, odgovorila je Flora smrknu-to.

Harlina je pažljivo pogledala ženu.

„Imaš li šta za jelo?“, upitala ju je.

Flora je spustila glavu i počela da plače. Harlina je otišla do prve prodavnice da kupi hranu za Floru.

Na povratku kući posle kupovine, postavila se ispred Florine kuće, ostavila vreću pirinča, vreću pasulja i dva komada piletine.

Narednog dana, Harlina je videla pastora iz svoje crkve ispred banke.

„Imam malo hrane ovde“, rekao je, pokazujući na kutiju u kojoj je bilo pirinča, pasulja, ulja, brašna i drugih stvari. „Da li znaš nekog kome je to potrebno?“, pitao je.

„Da“, odgovorila je Harlina. „Imam poznanicu koja nema šta da jede.“

„Uzmi ovo i daj joj.“

Harlina je pozvala pastora da pođe sa njom. „Pođi sa mnom, pa ćeš videti gde živi“, rekla je.

Njih dvoje su otišli u Florinu kuću i dali joj hranu.

Flora je bila veoma zahvalna. Dok su razgovarali, Harlina je pitala da li bi volela da proučavaju Bibliju. Flori se dopala ta ideja.

Narednog dana, Harlina je došla na proučavanje Biblije sa nekoliko vernika iz svoje crkve.

Florina kuća je bila oronula, tako da su seli na klupu u njenom malom prednjem dvorištu.

Nakon toga, grupa se sastajala jednom sedmično da peva i proučava Bibliju. Flora je volela da peva, a posebno joj se dopadala pesma čije reči glase: „Daj mi novo srce.“

Florino srce je počelo da se menja. Prestala je da vređa i udara članove porodice i

komšije koje su je uznemirivale. Njen govor pun vulgarnosti postao je čist.

Dva meseca od početka proučavanja Biblije, počela je kišna sezona u Kostariki, a grupa više nije mogla da se sastaje u Florinom dvorištu zbog čestih kiša.

Flori su nedostajala sedmična okupljanja, te je u subotu potražila društvo članova Adventističke crkve. Niko je nije pozvao u crkvu. Došla je sama.

Protekla su još dva meseca, i pastor crkve je pitao Floru da li bi htela da preda svoje srce Isusu krštenjem.

Dopalo joj se pitanje. „Da“, odgovorila je. „Niko me nikada nije pitao da li želim da se krstim.“

Nedugo kasnije, Flora je bila krštena. Imala je lošu reputaciju u gradu. Svi su znali njen život. Sada su meštani mogli da vide kako se menja, i bili su zadivljeni videvši je kako radosno hoda kući posle svog krštenja. Mnoštvo osoba ju je grlilo i čestitala.

Flora je bila tako srećna! Niko je godina ma nije zagrlio.

Nekoliko meseci nakon krštenja, Flora je postala aktivna vernica Crkve adventista sedmog dana u Kostariki.

„Zahvalna sam Bogu za moj novi život“, izjavljuje. „Zahvalna sam na svemu što vernici crkve čine za mene.“

Harlina pripisuje zasluge Svetom Duhu za promenu u Florinom životu.

Ona takođe veruje da je Sveti Duh taj koji ju je naveo da kaže više od „zdravo“ onog dana kada Flora nije imala hrane. „Bog je veliki, nema ničeg toliko teškog da On to ne može da uradi.“

Ova misionska priča pruža uvid u živote ljudi u Kostariki i misijske izazove.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se otvori centar uticaja koji će širiti Isusovu ljubav prema deci koja su u opasnosti da budu uhvaćena u zamku droge i alkohola.

Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušna sredstva Trinaeste subote, 28. septembra.

U vezi sa pričom

- Pokažite Kostariku na mapi sveta.
- Pogledajte kratki video-klip sa Harlinom na Jutjubu: bit.ly/Harlin-IAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Prve Adventističke crkve u Kostariki uglavnom su osnivane duž karipske obale, i mnoge male crkvene zajednice su rasle blizu železničkih stanica duž pruge.
- Godine 1928, adventistička Misija Kostarika-Nikaragva osnovana je sa četiri crkve i 152 člana.

Pravo blago

KOSTARIKA | 14. septembar

Džejkel

Džejkel je poticao iz siromašne porodice u Kostariki. Dok je odrastao, nije imao mnogo toga. Ali kada je napunio 16 godina, počeo je da nosi debelu zlatnu ogrlicu i zlatno prstenje na prstima.

Komšijska banda je postala sumnjičava. Vođa bande, pod nadimkom „Đavo“, smatrao je da Džejkel diluje drogu bez njegovog pristanka. Uputio je jednog člana bande da kontaktira Džejkela preko društvenih mreža i pita: „Da li je tvoja ogrlica napravljena od pravog zlata?“

Džejkel je bio ponosan što poseduje pravi zlatni nakit, i poslao je odgovor od jedne reči: „Da.“ Znao je da je poruka stigla od člana bande. Nekada je pripadao toj bandi, ali ju je napustio da bi se pridružio drugoj. Sada, umesto da prodaje drogu, pljačkao je kuće i kidnapovao ljude, tražeći otkup za njihovu slobodu. Kupio je svoj zlatni nakit od novca stečenog na nezakonit način.

Nekoliko sati kasnije, u 7 časova uveče, Džejkel je video člana bande kako juri ka njemu na motoru.

On je stajao ispred kuće svoje bake, gde je želeo da prenoći.

Iza člana bande na motoru sedeo je mlađi brat jednog drugog člana bande. Sa užasom je primetio da je momak iza vozača podigao pištolj od 9 mm i počeo da puca. Prepoznao je pištolj. Prodao ga je njegovom starijem bratu pre nekoliko meseci.

U brzom nizu, osam metaka je pogodilo Džejkelovo telo: dva u noge, pet u grudi i jedan u stomak. Pao je na zemlju, prestravljen. Bio je previše uplašen da viče ili pokuša da se kreće. Misli su mu ispunile um.

Sećao se da ga je tetka, vernica Adventističke crkve, kao dečaka učila da se moli i čita Bibliju. Shvatio je da je napravio životnu grešku time što se pridružio bandama. Molio se: „Bože, oprosti mi.“

Vreme najpre kao da je stalo. Onda je čuo da se motor udaljava. Prošao je jedan automobil ali nije se zaustavio. Baka je izašla iz kuće i nagnula se nad Džejkelom.

Drugi auto je naišao i stao. Dva čoveka su izašla, unela Džejkela u kola, i odvela ga u bolnicu.

On se probudio sledećeg dana u 3 sata popodne. Bio je priključen na aparat koji mu je pomagao da diše. Imao je 23 šava po sredini stomaka. Saznao je da je jedva ostao

živ. Adventisti iz tetkine crkve su se molili za njegov život satima. Sada je bio živ, i to je bilo čudo.

Od tog dana je odlučio da živi za Isusa. Tri godine kasnije, završio je kurs i postao je frizer. Svoju priču deli sa drugim mladim ljudima, podstičući ih da nađu smisao života u Bogu, a ne u bandama. On ih poziva da ispune svoje umove onim što je dobro i da budu blizu Boga.

On se kaje što je svoj um kao tinejdžer punio bezvrednim stvarima, i veruje da će mu Bog ispuniti um dobrim mislima dok provodi vreme sa Biblijom.

Uostalom, apostol Pavle je rekao: „I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ (Rimljanima 12,2)

„Želim da mislim o dobrim stvarima, i ne želim da se podsećam svoje prošlosti. Sada čitam Bibliju svako jutro i svake večeri. Ujutro rano se budim da se molim. To je proces. Znam da uz Božju pomoć mogu da napredujem.“

Dva brata koja su ga napala nikada nisu izvedena pred lice pravde, jer on nije otkrio njihov identitet policiji. I dalje živi u istom delu grada, i razume, da, kada bi ih prijavio, ugrozio bi sebe, svoju majku i baku.

Što se tiče zlatnog nakita, izgubio je sve na dan napada. Ne zna ko ga je uzeo, ali mu to ne smeta. On je zato otkrio da se pravo blago ne nosi oko vrata ili na prstima, pravo blago je ono koje se nosi u srcu.

Ova misionska priča pruža uvid u živote ljudi u Kostariki i tamošnje misionske izazove.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se otvori centar uticaja koji će širiti Isusovu ljubav prema deci koja su u opasnosti da budu uhvaćena u zamku droge i alkohola.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva Trinaeste subote, 28. septembra.

U vezi sa pričom

- Pokažite Kostariku na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Pogledajte kratki video-klip o Džejkelu na Jutjubu: bit.ly/Jahiquel-IAD.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Znaite da projekat Trinaeste subote da se otvori centar uticaja za ugroženu decu u Kostariki nastoji da ispuni sledeće ciljeve strategije Adventističke crkve „Ja ću ići“.
- Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Frenk i Kora Hačins bili su prvi adventistički radnici na obalama Kariba krajem 19. i početkom 20. veka. Frenk je radio kao zubar, kolporter i pastor. U to vreme, najefikasnije prevozno sredstvo kroz region bio je čamac. Frenk je iznajmio čamac za svoja putovanja po centralnoameričkim zemljama dok nije bio u mogućnosti da kupi misionarski brodić, koji je dobio naziv „Glasnik“.
- Procenjuje se da 52 procenta Kostarikanaca pripada katoličkoj veroispovesti, 25 posto su protestanti, 17 procenata nisu verski opredeljeni, a 6 procenata su „ostali“.

Molitva za troje

KOSTARIKA | 21. septembar

Stefani

Jedne subote ponudila je proučavanje Biblije jednoj ženi koja se pojavila prvi put tog dana u crkvi.

Žena je pristala, rekavši: „Dodite kod mene kući. Ja sam majka desetoro dece.“

Ispostavilo se da je žena negovateljica u sirotištu. Sirotište se sastojalo od 15 kuća sa 10 dece u svakoj kući. Svaka kuća je imala svog staratelja.

Stefani je otišla u sirotište i proučavala biblijske istine sa negovateljicom i njenom decom. Ubrzo je negovateljica predala svoje srce Isusu i krstila se.

Direktor sirotišta, videvši da su biblijska proučavanja imala pozitivan uticaj na negovateljicu i njen rad, zamolio je Stefani da i u ostalih 14 kuća sirotišta organizuje biblijska proučavanja. Stefani je prihvatila poziv, i uputila ga odboru svoje crkve, a crkva je poslala svoje članove u svaku od 14 kuća.

Stefani je dodeljena kuća broj 7.

Jedanaestogodišnja Mišel je živela u kući broj 7.

Od prvog dana, Mišel je privukla Stefaninu pažnju. Pomagala joj je da nosi torbu. Bila je pažljiva i učestvovala je u biblijskim proučavanjima. Žena i devojčica su stvorile blisku vezu.

Uz dozvolu sirotišta, Stefani je odvela Mišel na evanđeoska predavanja u crkvi, i devojčica je ubrzo bila krštena. Onda je jednom prilikom pitala Stefani: „Zašto me ne usvojiš?“

Kada su Stefani i njen budući suprug počeli da pričaju o stvaranju porodice u rodnoj Kostariki, shvatili su da su delili iste misli. Oboje su želeli da imaju dvoje biološke dece i da usvoje treće dete.

Međutim, pet godina nakon njihovog venčanja, par nije imao dece. Tako da su odlučili da usvoje bebu.

Kostarikanska agencija za usvajanje dece ih je obavestila da to neće biti lako. Lista čekanja je bila velika, i nije bilo garancije da će dobiti bebu. Dete koje se nudi na usvajanje može biti i u tinejdžerskom dobu.

Nekoliko meseci kasnije, Stefani je zatrudnela, i rodila devojčicu. Tri godine kasnije rodila je dečaka. Proteklo je devet godina, i ona i njen suprug su se setili svoje želje da usvoje dete. Ali koje? Kada? Gde? I kako?

„Nema problema, moliću se“, rekla je Stefani svom suprugu. „Moliću Boga da učini da dete dođe nama umesto da ga mi tražimo.“

Stefani se molila. Onda je vremenom zaboravila na to.

Stefani je porazgovarala sa suprugom o ovome. Par se pitao da li je Mišel možda to dete za koje su se molili da usvoje. Tražili su od Boga potvrdu.

Onda se Stefani setila jednog iskustva koje se dogodilo pre tri ili četiri godine, mnogo pre nego što je upoznala Mišel. Pozvala je na bogoslužjenje jednu ženu da podeli svoje lično iskustvo u crkvi. Žena je posećivala razne crkve, i iznosila svoju priču o odlasku u zatvor, gubitku svoje šestoro dece, koje su socijalne službe uzele, i kako je postala vernica Adventističke crkve nakon slušanja adventističkog radija u zatvoru. Žena nije išla u crkvu koju posećuje Stefani, i ona je u međuvremenu izgubila vezu sa njom.

Sada se Stefani pitala šta se događa sa tom ženom. Pogledala je na društvenim mrežama, i videla da je žena napustila Adventističku crkvu. Na Fejsbuk stranici te žene videla je Mišelinu fotografiju uz reči: „Moja beba.“

Stefani je bila šokirana. Žena je bila majka male Mišel iz sirotišta.

Nekoliko dana kasnije, Stefani je videla Mišel na rođendanskoj proslavi u kući broj 7. Tokom zabave, Mišel je pitala da li može da pozajmi Stefanin telefon, rekavši: „Da li želiš da vidiš moju majku?“ Kada je Stefani sa odobravanjem klimnula, devojčica je na internetu pronašla fotografiju svoje majke i pokazala Stefani. To je bila žena koju je Stefani pozvala da govori u svojoj crkvi.

Za Stefani je sve to bila potvrda koja joj je bila potrebna. Bila je uverena da je Bog poslao Mišel da je usvoje.

Stefani je razgovarala sa direktorom sirotišta o usvajanju. Ona je potvrdila direktoru da nije znala ko je Mišelina majka kada je prvi put došla u sirotište. Direktor je rekao Stefani da neće biti problem ako nikada više ne kontaktira majku.

U kratkom vremenskom periodu, Mišel se uselila u svoj novi dom. Imala je 12 godina. Trebalo je još četiri godine da bude zvanično usvojena, ali to nije bilo važno. Bila je kod kuće.

Danas Stefani ne može biti srećnija. Njen san se ostvario. Ona ima dvoje biološke dece i usvojenu ćerku.

U vezi sa pričom

- Pokažite Kostariku na mapi sveta.
- Pogledajte kratki video-klip sa Mišel na Jutjubu: bit.ly/IAD-Michelle.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Kostarika na španskom znači „bogata obala“.
- Prvog decembra 1948. Kostarika je ukinula svoju vojsku. Budžet koji je ranije korišćen za vojsku sada je posvećen obezbeđivanju zdravstvene nege i obrazovanju.

Ova misionska priča pruža uvid u živote ljudi u Kostariki i misionske izazove.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se otvori centar uticaja koji će širiti Isusovu ljubav prema deci koja su u opasnosti da budu uhvaćena u zamku droge i alkohola.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva Trinaeste subote, 28. septembra.

Posetilac i san

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE | 28. septembar

Erikson

Eriksonovu životnu priču malo ljudi je čulo. Deo priče ispričao je majci. Celu priču je ispričao svojoj supruzi. Njegove tri male ćerke nikada je nisu čule. Njegov pokojni otac takođe je nikada nije čuo.

Erikson, pastor i vođa Adventističke crkve u Kostariki, nerado je iznosio svoje iskustvo iz straha da mu ljudi neće verovati. Ali nakon što je čuo niz neverovatnih svedočanstava, dok je pomagao Adventističkoj misiji da prikupi priče za misionarski tromesečni časopis u Kostariki, ispričao nam je šta se dogodilo. Dakle, ove subote, vi ćete biti među prvima koji će čuti njegovu celu životnu priču. Ona mu je promenila život i navela ga da postane adventista sedmog dana.

U gradu u kome je Erikson odrastao, u Gvatemali, nalazile su se samo dve škole: državna i adventistička.

Otac je upisao Eriksona u državnu školu u prvi razred, ali dečak nije video svog učitelja cele godine. Učitelj je bio na obuci, objasnio je direktor škole. Direktor je ponekad

dolazio na časove prvog razreda da podeli zadatke. Ali niko te godine decu nije učio čitanje, matematiku ili pravopis. Na sreću, Erikson je učio te predmete u vrtiću, pa je mogao da uradi povremene domaće zadatke. Ali mnogi njegovi drugovi iz razreda su pali prvi razred.

Otac je bio ogorčen sa radom državne škole te godine, pa je ispisao sina iz nje, i upisao ga u adventističku školu u drugi razred. U njoj je Erikson saznao o Bogu.

Pre spavanja uveče, Erikson bi kleknuo pored svog kreveta da se pomoli.

„Bože, pomози mi da donosim dobre odluke u svom životu“, molio se. „Pomози mi u školi. Pomози mojoj porodici, a posebno mom ocu.“

Porodica je bila siromašna. Otac je radio kao vozač autobusa daleko od kuće, a Erikson ga je viđao samo nekoliko puta u toku godine. Uprkos siromaštvu, otac je uvek uspevao da pronađe sredstva za plaćanje Eriksonovog obrazovanja u adventističkoj školi.

U večernjim molitvama, Erikson se često molio da može češće da viđa oca.

„Zaštiti autobus i majku da može zaraditi nešto novca za naše potrebe, Amin.“

Jedne večeri, kada je Erikson imao 11 ili 12 godina, pomolio se pa se ispružio na

svom krevetu u mračnoj sobi. Oči su mu bile otvorene, ali ništa nije mogao da vidi u mraku.

Odjednom se pojavila jarka, ali nežna svetlost na tavanici iznad njegove glave. To nije bila sijalica; Erikson ju je ranije isključio, pripremajući se za molitvu. Svetlost je osvetljavala sobu. Erikson se nije uplašio. Bio je miran i opušten.

Odjednom, blistavo biće se pokazalo iz svetlosti. Erikson je video ruke, noge, telo i glavu. Ali nije mogao da vidi oči, uši, nos i usta. Glava je bila okružena mekim sjajem. Biće je kleknulo na isto mesto gde se dečak pored kreveta upravo molio. Sklopilo je ruke i spustilo glavu.

Erikson je posmatrao, pitajući se šta će se desiti sledeće. Njegove molitve su obično trajale pet ili 10 minuta, ali ova molitva se mnogo brže završila. Biće se molilo između 60 i 90 sekundi. Onda je ustalo i stavilo jednu ruku na Eriksonovu glavu, a drugu na svoje grudi. Radost je ispunila Eriksonovo srce. Smatrao je da je video Isusa.

Biće nije ništa reklo. Nako što je dodirnuo dečakovu glavu, ponovo se podiglo do nežne svetlosti, koja je mirno sijala na plafonu. Onda se svetlo ugasio, i spavaća soba ponovo utonula u mrak.

Mir i spokoj preplavili su Eriksona. Ubrzo je zaspa. Sledećeg dana, ispričao je majci o svom iskustvu. Osećao se bliže Isusu nego ikada ranije.

Ali to nije bio kraj priče. Nekoliko meseci kasnije, imao je san o suboti. On je odlazio u crkvu nedeljom odmalena, i nastavio je da ide da bi svog oca učinio srećnim. Ali nakon što se upisao u adventističku školu, počeo je da ide u Adventističku crkvu subotom.

U snu je Erikson stajao u crkvi svog oca za vreme bogoslužjenja. Odjednom su statue svetaca koje su se nalazile duž zidova crkve počele da se pomeraju. Ruke su im se pokretale, i noge.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi mesta projekata Trinaeste subote.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa dece i mladih, njihovom zadržavanju i učešću u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet svojim životom.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Pre Trinaeste subote

- Podsetite sve da su njihovi misionski prinosi i darovi namenjeni za širenje Božje Reči širom sveta, i da će 1/4 sredstava Trinaeste subote biti upotrebljena za šest projekata u Interameričkoj diviziji.
- The narrator doesn't need to memorize the story, but he or she should be familiar enough with the material so as not to have to read it. Alternatively, children and adults can act out the story.
- Pre ili posle priče koristite mapu da pokažete zemlje Interameričke divizije – Kolumbiju, Kostariku, Dominiku i Meksiko. Možete preuzeti misionsku mapu sa projektima na Fejsbuku na: bit.ly/fb-mk.

Smejući se, jurili su za prestravljenim dečakom. On je mogao da vidi i druge vernike u crkvi, ali su delovali kao da je sve u redu.

Erikson je iznenada ugledao poznatu, nežnu svetlost na vratima crkve. To je bila

ista svetlost koju je video u svojoj spavaćoj sobi pre nekoliko meseci.

Osetio je olakšanje. Osetio je da je Isus blizu i da je pomoć bila na putu.

Zatim je biće koje se molilo u njegovoj sobi izašlo iz svetlosti na crkvenim vratima. Uzelo je dečaka za ruku i izvelo ga iz crkve. Opet je dečak mogao da vidi ruke, noge, telo i glavu, ali nije mogao da razazna crte lica.

Napolju je biće stajalo između Eriksona i crkve. Nije reklo nijednu jedinu reč. Umesto toga, pokazalo je prstom ka crkvi, upozoravajući dečaka da tamo više ne ide na bogosluženja.

Sledećeg jutra, Erikson nije ispričao majci san. Plašio se da bi rekla ocu. Otac je želeo da njegov sin postane sveštenik, pa se plašio očeve reakcije.

Ali posle sna, Erikson nikada više nije otišao na bogosluženje nedeljom. Osetio je da ga je Isus vodio putem pravednosti, i želeo je da Ga sledi. Otac, koji je išao u crkvu samo na Božić i Uskrs, nikada nije zatražio od dečaka da se vrati u njegovu crkvu.

Otprilike godinu dana nakon sna, Erikson je odlučio da svoje srce preda Isusu i bude kršten. Imao je 13 godina kada se pridružio Crkvi adventista sedmog dana.

Danas je Erikson pastor i vođa crkve koji nadgleda misiju u svojoj domovini Kostariki. Odlučio je da prekine svoje ćutanje o svojoj prošlosti, podsećajući se da je ove Trinaeste subote Bog aktivan u misiji u Intera-

Važne činjenice

- Skoro 90 posto vrsta leptira Centralne Amerike može se naći u Kostariki. U toj zemlji živi oko 18 posto svetskih leptira.
- Godine 2012, vlada Kostarike odala je posebno priznanje kalipso muzici kao delu kulturnog i istorijskog identiteta.
- Pirinač i pasulj su uključeni u skoro svaki kostarikanski obrok, posebno za doručak. Nacionalno jelo Kostarike je „galo pinto“, što znači „pegavi petao“, i sastoji se od pirinča i pasulja, zajedno prženog na tiganju, da bi se stvorio šareni izgled.

meričkoj diviziji, u kojoj se nalaze Kostarika i Gvatemala.

On želi da ljudi znaju da Bog aktivno traži srca dece i mladih, uključujući i one koje će biti obuhvaćeni današnjim darom Trinaeste subote. Deo sredstava će pomoći da se otvori centar uticaja koji će širiti Isusovu ljubav ugroženoj deci u Kostariki. Drugi projekti Trinaeste subote uključuju izgradnju dva centra uticaja da bi se dosegla ugrožena deca u Kolumbiji, dva centra uticaja da se dopre do ljudi više klase u Meksiku, i izgradnja velike osnovne škole u Dominiki.

Hvala vam za spremnost da danas priložite velikodušna sredstva.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti Trinaeste subote narednog tromesečja biće ostvareni u Severnoameričkoj diviziji.

- Izgradnja centra za starosedelačku populaciju u Betelu, na Aljasci.
- Izgradnja urbanog centra života, i osnivanje crkve u Baltimoru, Merilandu.
- Priprema misijskih programa na Generalnoj konferenciji u Sent Luisu za 2025. godinu.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis Misionski spotlajt, koji sadrži video izveštaje iz Interameričke divizije i šire.

Preuzmite ili strimujte sa veb-stranice Adventističke misije na bit.ly/missionspotlight.

Informacije sa interneta

Slede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za segment misije Subotne škole. Za više obaveštenja o kulturi i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju, posetite:

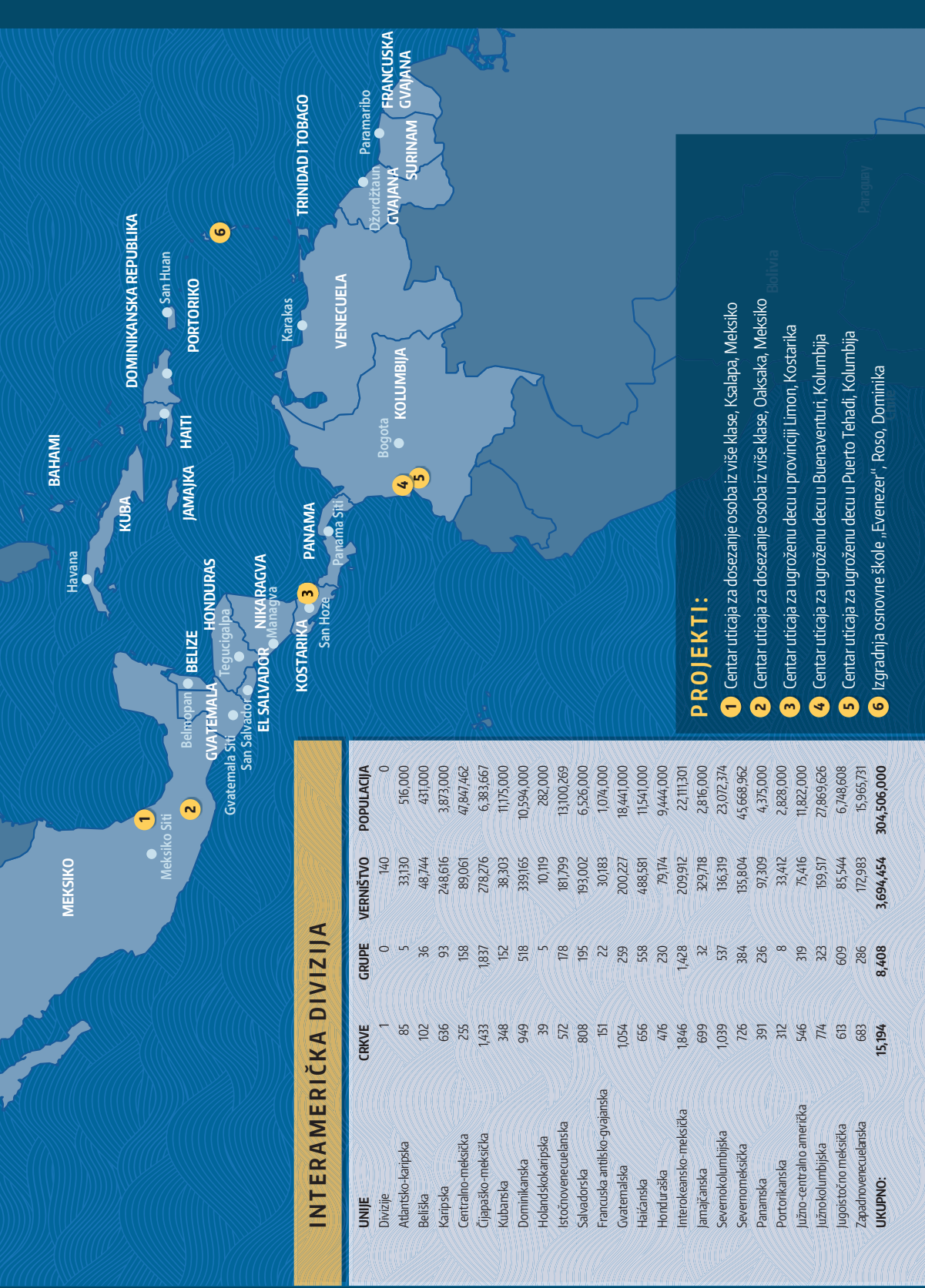
Veb-sajtovi:

Kolumbija: veb-stranica vlade	www.gov.co
Smarttraveller	bit.ly/SmartTrav_Colombia
Colombia Travel	bit.ly/ColTrav
Kostarika: veb-sajt vlade	bit.ly/CR_Embassy
US News & World Report	bit.ly/USNWR_CR
Rough Guide	bit.ly/RG_CostaRica
Dominika: vladin veb-sajt	bit.ly/DominicaGov
Discover Dominica	bit.ly/Discover_Dominica
National Geographic	bit.ly/NatGeo_Dominica
Trinidad: vladin veb-sajt	bit.ly/TrinidadGovt
Lonely Planet	bit.ly/LP_Trinidad
Visit Trinidad	bit.ly/Visit_Trinidad

Adventisti sedmog dana

Interamerička divizija	bit.ly/SDA-IAD
Karipska unija	bit.ly/IAD_CUC
Oblast Severne Kolumbije	bit.ly/SDA_NCUC
Južnokaripska oblast	bit.ly/SDA_SCC
Oblast južno-centralne Kostarike	bit.ly/IAD_SCCRC
Univerzitet južnih Kariba (Trinidad)	bit.ly/IAD_USC

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misioniske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misioniski dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu, za dar koji će se prikupljati 28. septembra. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionско delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Interameričkoj diviziji. Dvanaeste subote, 21. septembra, iznesite pred crkvu izveštaj o misioniskim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

INTERAMERIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Divizije	1	0	140	0
Atlantsko-karipska	85	5	33,130	516,000
Beljska	102	36	48,744	431,000
Karipska	636	93	248,616	3,873,000
Centralno-meksička	235	158	89,061	47,847,462
Čipajško-meksička	1,437	1,837	278,276	6,383,667
Kubanska	348	152	38,303	11,175,000
Dominikanska	949	518	339,165	10,594,000
Holand-skotkaripska	39	5	10,119	282,000
Istočnoveneuelanska	572	178	181,799	13,100,269
Salvadorska	808	195	193,002	6,526,000
Francuska antiško-gvajanska	151	22	30,183	1,074,000
Gvatenalska	1,054	239	200,227	18,441,000
Haćanska	656	558	488,581	11,541,000
Honduraska	476	230	79,174	9,444,000
Interokansko-meksička	1,846	1,428	209,912	22,111,301
Jamaćanska	699	32	329,718	2,816,000
Severnokolumbijska	1,039	537	136,319	23,072,374
Severnomeksička	726	384	135,804	45,668,962
Panamska	391	236	97,309	4,375,000
Portorikanska	312	8	33,412	2,828,000
Južno-centralno američka	546	319	75,416	11,822,000
Južnokolumbijska	774	323	159,517	27,869,626
Jugoistočno meksička	613	609	85,544	6,748,608
Zapadnoveneuelanska	683	286	172,983	15,965,731
UKUPNO:	15,194	8,408	3,694,454	304,506,000

PROJEKTI:

- 1 Centar uticaja za dozezanje osoba iz više klase, Ksalapa, Meksiko
- 2 Centar uticaja za dozezanje osoba iz više klase, Oaksaka, Meksiko
- 3 Centar uticaja za ugroženu decu u provinciji Limon, Kostarika
- 4 Centar uticaja za ugroženu decu u Buenaventuri, Kolumbija
- 5 Centar uticaja za ugroženu decu u Puerto Tehadi, Kolumbija
- 6 Izgradnja osnovne škole „Evezezer“, Roso, Dominika